

صدرعاملی فرزند آیت‌الله سید ابوالحسن صدرعاملی (مستجاب‌الدعواتی) فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی است. از علماء فاضل و از ائمه‌ی جماعات شهر اصفهان بود. در همین شهر به دنیا آمد. دروس حوزوی را نزد آیات‌الله شیخ محمدحسن عالم نجف‌آبادی، سید صدرالدین کوپایی، شیخ احمد فیاض، شیخ مهدی نجفی مسجدشاهی، سید محمدرضا خراسانی و سید مهدی درچه‌ای آموخت. پس از اتمام تحصیلات به اقامه‌ی جماعت، وعظ و ارشاد مردم پرداخت. محل اقامه‌ی جماعتش مسجد القائم در منطقه‌ی خوراسکان بود. همانجا نیز منبر می‌رفت. از مراجع بزرگ وقت خود مانند آیات عظام سید عبدالهادی شیرازی، سید محمدرضا گلپایگانی، محمدعلی اراکی، لطف‌الله صافی و محمد فاضل لنکرانی اجازات حسبیه داشت. اهل زهد و تقوا بود. خوش اخلاق، متواضع و مردم‌دار بود. بر دستگیری از نیازمندان اهتمام داشت. مورد علاقه و اعتماد طبقات مختلف مردم منطقه‌ی خوراسکان و زعیم روحانی آن بود. دارای طبع شعر بود و برخی اشعار در زبان فارسی از وی باقی مانده است. به سن حدود نودویک سالگی در اصفهان درگذشت و در آستان امامزاده ابوالعباس واقع در منطقه‌ی خوراسکان رخ در نقاب خاک کشید. روز رحلتش شامگاه بیست‌وهشتم ماه محرم بود.

[منابع: دانشنامه‌ی تخت فولاد اصفهان (۲)؛ سفرنامه‌ی خاندان صدر؛ نسب‌نامه‌ی الفت (۱)]

سید حسین خادمی [ط ۲]

[رهبر دینی] [آیت‌الله العظمی]

۱۳۱۹ق/۱۲۸۰ش/۱۹۰۱م - ۱۴۰۵ق/۱۳۶۳ش/۱۹۸۵م

فرزند آیت‌الله سید ابوجعفر خادم‌الشریعه فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. از بزرگ‌ترین فقیهان اصولی شهر اصفهان، رئیس حوزه‌ی علمیه‌ی این شهر، از برجسته‌ترین مدرسین دروس خارج و نیز از امامان جماعت این شهر بود. در اصفهان به دنیا آمد. دروس اجتهادی خود را ابتدا در اصفهان و از حدود سال ۱۳۳۸ق در نجف نزد آیات عظام میر محمدصادق (ثانی) مدرس خاتون‌آبادی، میرزای نائینی، آقا ضیاء عراقی و سید ابوالحسن اصفهانی گذراند. نزد آیات‌الله سید ابوتراب خوانساری و شیخ محمدجواد بلاغی نیز رجال، درایه، کلام و مذاهب خواند. حدود سال ۱۳۵۴ق به اصفهان بازگشت. از همان ابتدا جلسات

دروس خارج فقه و اصول را در مدرسه‌ی صدر بازار دایر ساخت. همزمان با آن سطح مکاسب و کفایه را نیز تدریس کرد. حوزه‌ی درسی‌اش در اصفهان خصوصاً پس از سقوط حکومت رضاخان با استقبال فراوان فضلای روبرو و به قوی‌ترین حوزه‌ی درسی آن شهر بدل شد. طی بیش از نیم قرن تدریس مداوم فقه و اصول شاگردان برجسته‌ی زیادی تربیت کرد. آیات‌الله سید حسن دیباجی، حسین مظاهری، ابراهیم امینی، مرتضی مقتدایی و سید حسن فقیه امامی از مشاهیر شاگردان وی هستند. فقیهی خوشفکر و اهل ابتکار بود. از ابتکاراتش تأسیس مؤسسه‌ی فرهنگی آموزشی احمدیه بود که از دبستان تا دبیرستان و مجموعه‌ای فرهنگی دینی را شامل می‌شد. انسانی باتقوی، با اخلاق و مردمدار بود. با اینکه در مرتبه‌ی علمی مراجع تقلید قرار داشت، تا آخر عمر از انتشار رساله‌ی عملیه خودداری کرد و خیلی ساده نمایندگی امام خمینی را در شهر اصفهان پذیرفت. اهل مداخله در سیاست بود و دهه‌های متمادی شجاعانه رهبری مبارزات مردم اصفهان علیه رژیم شاه را بر عهده داشت. اصفهان تحت رهبری او اولین شهر ایران بود که در دوران مبارزات منجر به پیروزی انقلاب، حکومت نظامی در آن برپا شد. در سیاست‌ورزی همواره مسیر میانه‌روی و اعتدال را طی کرد. از جمله در اولین سال‌های پس از پیروزی انقلاب صریحاً با پاره‌ای تندروی‌ها و خصوصاً با محاکمه‌ها، مصادره‌ی اموال و اعدام‌های بی‌رویه به مخالفت برخاست. تألیفات ارزشمندی از خود به یادگار گذاشت که چند جلد تقریرات دروس خارج فقه و اصول میرزای نائینی و کتاب مهم «رهبر سعادت» از آن جمله است. به سن هشتادوسه سالگی (شمسی) در اصفهان درگذشت و در حرم مطهر امام رضا (ع) به خاک سپرده شد. روز رحلتش هجدهم ماه جمادی‌الثانی بود.

[تلخیص از کتاب مشاهیر خاندان صدر، ۱/ (شرح حال ۱۳)]

سید حسین سیدالاسلامی [ط ۵]

[استاد دانشگاه] [پروفسور]

متولد سال ۱۳۵۹ق/۱۳۱۹ش/۱۹۴۰م

فرزند میرزا محمدعلی سیدالاسلامی و مادرش بانو سیده شمس‌الحاجیه (فاطمه) خاتون‌آبادی فرزند بانو مریم جویناره‌ای فرزند آیت‌الله میرزا محمد مهدی جویناره‌ای فرزند بانو سیده زهرا بیگم موسوی عاملی فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی است.